

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára
 Egész évre 8 K
 Fél évre 4 -
 Negyed évre 2 -
 Egyes szám ára 20 fillér.

Felolvasó szerkesztő:
OSZESZLY M. VICTOR.

Laptulajdonos és kiadó:
BALKÁNYI ERNŐ.

Kéziratokat nem adunk vissza.
 Szerkesztés és kiadói hivatal: B a l k á n y i
 Ernő könyvkerekészeten Alsólendván.
 A nyitlér sorá egy korona.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

„Meggyilkolnak!... A halálba üznek!...”

Alsólendva, április hó 27.

Mi történt?

Nem történt nagy dolog. Csak éppen annyi, hogy az elmult heten egy-két rövid percre ijedt hangulat űlt a kaszárnya-szoba szomoruan rideg falai közé, néhány kínos hörög vegyült a lódobogásba, a trombitaszóba — és azóta egy emberrel kevesebben szedik a hatkrajcáros lénungot.

Ez történt.

Meghalt egy közhuszár. Egy katona. Nem háboruban hullott el, nem ellenség golyója csitította el az egészséges szívet, — meghalt önkéze által, mert úgy találta, hogy mégis csak érdemeseb egy perc alatt jajtalan némán átárandulni az örök nyugalom hóráiba, itt hagyva családot, apát, testvért, mátkát, mindent, mint tőrhetetlen és kintélgyes sorsban hosszú, szenvedéssel telt esztendőökön át napról-napra számolni a hátralévő heteket: záz, kilencven, nyolcvan...

Azt mondta, hogy beteg, össze van törve, nem bírja a szolgálatot, bár egészségesen is édes-örömsét szolgálná a hazáját.

Nem hitték el neki.

Pedig igazán beteg volt.

Azt mondta, hogy a bajtársak és felebbvalók durvasága, üldözése, szekaturája türehtetlenné teszi a sorsát.

Nem hitték el neki.
 Pedig igaz volt.
 És amikor a százsor remélt részvét, könyörület helyett a kaszárnyák speciális közonyét, a kaszárnyai vas-szívek ember-telenségét látta csak maga körül, és amikor halálós bajfáért a gyogyító ir helyett vad röhejjel fizettek, kinjait abba foglalta, hogy felkiáltott:

— Meggyilkolnak!... A halálba üznek!...

És megölte magát. Meghalt

Ha történetesen nem lett volna tanuja eme igazán sajnálatos és szomorú esetnek egyik főrangú urunk, hát ez is úgy végződött volna, mint a kaszárnyák más hasonló csendes tragédiája. Eltűltokált volna, meghazudtolták volna még halálában is a szegény zsidó-fiút, akinek nem volt bűne, csak az, hogy nem termett a lóra és az ősei talán tilinkóval keresték a kenyerüket.

Hányszor átkozhatta a sorsot, hogy nem vakon, nem bérán adta a világnak?! Hányszor dühölhet lelkében a miénkhez hasonló érzés: A békében is van har, vértelen és véres háboru, mely ott fakad és ott is tenyészik a kaszárnyák felhőre meszelt falai között!...

Nem lehetett, nem lehet eltusolni a szerencsétlen zsidó-fiu kinterhes sorsát, a halálát sem, rugjon bár piramis-magásra a bérlet hazugságok jegyzőkönyve.

Kipattant. Kipattant és a maga mezte-

len igazságában ökolbe szorította az egész érző társadalom kezét. Mert a társadalomban még vannak, akik érzni tudnak, de a katonáknál még emél is többen olyanok, akik előtt az embert a sarszi képei és akik a sarszin alul élnek, azok engedelmes baromnál nem egyebek.

Miért történt, ami történt? Miért kellett a szerencsétlen, büntelen zsidó-fiúnak meghalnia — erőszakkal, önkézzel?

Ezek a kérdések egyuttal vádák is az ellen az átkos rendszer ellen, amelyet évtizedek sem képesek minden gyálatosságával a pokolba űzni.

A civil-társadalom vádjai.

Valahányszor hasonló esettel állunk szemben, mindig és mindannyiszor felvonulnak lelki szemeink előtt a sorozó-bizott-ságok „katonai megszokatra alkalmas”-nak nyilvánított ujoncai, kik félve, reszketve gondolnak a berukollás napjára és sárnak, mikor a hazájokat kell szolgálniuk.

Sok idővel ezelőtt még nem értették meg ezeket a sűrűn hulló könyveket, mert azt hitték, hogy békés országban béke honol a békében. Azt hittük, hogy ha valahol, úgy a kaszárnyákban ápolják, tenyészik, őrzik a felebarát, a bajtársi szeretetet, és hogy az a szigorúan őrizett ház nem jelent egyebet, mint a honvédök otthonát.

Csalódtunk A kaszárnya a halál előszobája és nem egyéb. Sokan megvérczve

Egyetlen egyszer...

Egyetlen egyszer, ha megérinthetném Ajkammal a te fehér homlokod: Valóra válna az a sok-sok ábránd, Ami rajongó lelkeim álmodott... Nem kéne járom felteleghorv éjbe Zokogó szívet után utakon... Enyém volna az élet minden fénye, Reménye, üdve, ésécs anyaglom...

S akárhová is vetne sorsom aztán S ragadna gondból gondba szüntelen, Nem járna sofa boldogbáb jóvőért Lázás búból szótt vágy a lelkeimen; Elérné célját egy bús, kősa élet, Melyre napfény még sohsem ragyogott: Csak egyszer, egyszer ha megérinthetném Ajkammal a te fehér homlokod...

Az öreg mester.

— Én édes mesterem, ki mindig oly jó és szeretetteljes voltál hozzám, enged meg, hogy néhány ószinte szót mondjak neked. Egy éve már, hogy a művészi iskolába járok. Nem nagy idő, de én sokat tanultam és álat és igaz lelkesedésem a művészetért soha nem remélt és sejtett erő adott nekem, melyly nagy léptekkel haladtam előré. Te mindig biztaltál, mindig dicserélt a szert oly háfás vagyok írántad. S ime, én leakarok mondani a pályámról. Megakarok válni a fényes jóvő arany-álmatól s egy lehellettel romba dönteni ábrándozó lelkeim feltelegvárait.

Szeretlek! Egy barna fűrt, éjsötét szemű

ifju megbabonázta a lényemet. Csüngök rajta áhítatos szerellemmel. Nincs vágyam más, nagyobb, mint az övé lenni.

Furcsán nézel reám, mester. De mit tudod te, hogy mi az, mikor a vér az ifju ereiben pezsegett, velem az áfutója a szívnek és testnek minden porcikáját. Hogyan jött ez az érzelm? Elmondom.

Egy vasárnap délután boldogan sétáltunk a városligetben. Körülöttünk hullámzott a nép. Mi nem törődött senkivel s mint rendszeren, elmélyedtünk a beszélgetésünkbe. Béla hirtelen megállt és kérdezte tőlem:

— Mondja Irénke, mindenáron művésznő akar lenni?

— Persze, — feleltem.

— Sohasesm tudná elhagyni?

Beszéltém neki jövőmről, dicsőségéről, tapsviharról s mit tudom én még miről. Csak arany emlékszem, hogy erre nagyon elszomorodott Béla. Nem tudtam felfogni, hogy miért? Ugy szerettem volna, hogy velem örüljön, velem képződjenék. De mintha a fényes jóvő képei rémítették volna. Faggattam, mondja meg mi bántja. Azt mondta: nincs baja. Nem hittem el, láttam jól, mennyire megváltozott az arca és homlokára felült a gond és a bánat. A hangja eltoplutt, komorrá lett, bármennyire is igyekezett természetesen szólni. Megajánlaltam. Fájt nekem az ő bánata. Bár nem ismertem a baját, szerettem volna enyhíteni rajta. De hogyan és mikép? Azt ajánlottam, hogy álljunk le egy padra, mert nagyon fáradt vagyok. Megtettük. Megfogtam a kezét, melyen a szemébe néztem és így szóltam:

— Béla, maga nem ószinte hozzá. Miér?

Én mindig az voltam magával szemben s fáj ne-

kem bizalmatlansága. Mondja meg hát igazán: mi baja van?

— Hogyne lennék szomorú — mondá Béla, — mikor nem tudnék elvenni egy művésznőt?! Nem akarom, hogy aki élettársam, abban osztozkodjék velem az egész világ. Féltékeny lennék. Hogyisne lennék az, mikor úgy szeretném, hogy akinek én férje leszek, annak én legyek a mindene és ő legyen a mindennem.

Megértettük egymást és eljegyeztük egymást. Nem gazdag ember, de megkeresi a kenyerét. É s nekem elég. Elég? Igen, csakhogy valami megmés bántja a lelkemet. Aggódás, féltelen, szemrehányás, vagy magam sem tudom, hogy melyik. Bármennyire szeretem is Bélát, mégis vannak pillanataim, midőn szivemmel tudásra kél a művészet vágya s kiakarja belőlem ölni az érzelmet, amelyik megromtója lett.

Ilyenkor úgy érzem, hogy lényemnek jobbik felét áldozom fel szerelmemért. Ezért fordultk tehez az id mester. Adj tanácsot, szólj ószinte beszédet. Nem gyöngöcsé-e tőlem, hogy a művészet isteni szikráját elakarom fojtani magamban, csakhogy kielégítem a test és vér vágyait? Oh mond nekem, nem bűne-e az, hogy tehetésegem — te mondád, hogy van — sutba dobom s lemondok a világot jelentő deszkákról, melyekre ugyan fel nem léptem, de ahol szerinted szokva vinnetnem volna önmagam dicsőségére, hazám művészetének javára. Mond, mit tegyek? Kövessém-e szíve szózatát, mely ellenállhatatlan vonz szeretett ifjamból, vagy tépjémm-e azt a szerelen láncit s haladjak előre pályámon lelkesedve, ihletett erővel?!

bár, de keresztül törnek rajt, sokan lerokadnak. Pelda rá a szerencsétlen zsidó-fiu erőszakos halála.

Csak most értjük meg a berukkólók könyeit, amikor világos előttünk az a tény, hogy a csataretek olcsón osztogatott halálát csak egy mulja felül: a kaszárnya olcsón osztogatott halála. És vajjon ki ne felne etől? Ki ne becslálné az életet hatórinnál drágábbra?

Az emberi lét nem a kaszárnyánál kezdődik, az életet nem a kaszárnya adja: ki kívánja tehát, hogy ottan fejlődjön be és ottan vegyek el tőlünk? Senki, senki, senki!

Megborzad a hátunk a szegény zsidó-fiu sorsának hallatára. Ha kint a "civil-bizottság"-ban rugják, topassák: visszazugja, visszatapsza. Ha bent a kaszárnyai falai között üldözik, piszkolják, marják: egy ut van a menekülésre — meg kell halnia.

Nem marhatja vissza, nem piszkolhatja vissza, nem tehet semmit, mert míg a huszféle forum hiábavaló keresztül-kuszása után a huszonegyedik végre meghalattja a panaszát: az már nem is a maga panasz lesz, hanem mintegy záró-kulcsa a garnizonnak. A garnizon pedig ugy elhallgatja, hogy sohasem jut eszébe rapporra jelentkezni.

... Kipattant a legujabb kaszárnyai botrány és ha már kipattant: nem lehet eltlusolni. Nem és ezerszer nem! A bünosöknek bűnhödni kell, mert bünosök azok, kik gyilkolnak. A civil-, meg a katonai törvény szerint is. A szegény zsidó-fiu pedig meggyilkolták, a haláláig ítélték.

Holtteste örökös vád lesz a mi türelmes lelkünkkel szemben!...

Magyarország nem volt...

I.

Különösen az, utóbbi években sok szó esik Magyarországról iparának dolgaiban. Nem a mi érdemünk az, mert hiszen valóságilag a körümrinke eggett kényeszer hatása alatt tesszük, amit teszünk, s bizony-bizony ha nem szorított volna rája a nemzeti szellemnek, — amely szegénnyezreáll együttes rosszalással konstatálja, hogy az idegen

országok beimpotált iparicikkei hova-tovább legyürök a dolgos magyar kezék munkáján, — husz esztendő múltán is ott tartanak, hogy kényves izléstüknél fogva képtelenség lenne a külfölddel való viszonyunkat felbontani hagyni, s felszázad lettelével is kényserlivel volna val atolsó falusi esztimádia is a homi gyártmány felett az idegen portékák előnyben részesítet.

Agrikultúr állam vagyunk, amely sohasem fordított figyelmere méltó gondot az iparra. A történelem könyvéből is csak kétféle magyar embert ismerünk: 1) aki az ékezsarvát fogja nap-hosszat és 2) aki életét áldozza a csatamezőn hazája szabadságáért. Az ipar melleske volt mindig, mert a legzavarsabb idő sem volt elegendő gát nekünk ahhoz, hogy dáriusi kincseinkkel az osztrák szigor helyzetellen potrohán ne növevssük.

Mi az oka ennek? Megvitattuk már nagyon sokszor s száz embere közül kilencvenkilinc azzal felelt: mert nincs iparunk, leguak van. De miert nincs? Megfelelt erre a történelem könyve, mely csak harcosokról és polgárnépről beszél, de hallgat arról, hogy egyáltalán valaha nemebb lépések tették volna a rettenetesen hátramaradt ipar fejlesztésére. Nem fájtja mi fejünk aztóla, hogy élenségeknek kell letenni félireiket azon árukat, amelyeknek előállítására Magyarország ugyancsak képes, sőt talán alkalmasabb volna; nem priondoktunk soha, bár százszer és ezerszer arunkba vágánk osztrák elleneségek, hogy éhenhalnánk tehetetlenségünkben, ha megszakítanának velünk minden összeköttetést.

Sok idő telik el, míg képesek leszünk a magyar lábajánál. És nagy szemrehányást kell adnig is szíves nélkül elnyelünk? Igazságos szemrehányásokat! Hányzorszunk kénytelenek belátni, hogy tunya, éheltetlen Pató-Palok vagyunk egytől-egyik, kik a Messias eljövételénél csak azt a bizonyos sült-galambot várjuk nehezebben, a mely előbb vagy utóbb, de okvetlenül beleerülj a szájunkba — szerintünk?!

Csak az utóbbi években tapasztalhattuk, hogy országunk ügyei között az iparfejlesztés kérdése is helyet talált magának. Elég későn, mert ma már kétségbeesett küzdelmünkbe kerül a külföldi iparicikkei bojkottaiása vagy részbeni mellezése, mi ha lepen-nyomon nem lefitymaltuk, hanem megvártuk emeltük volna a multban a magyar kezék fáradságos munkáját, nem kelene idegen országok fokozatos fejlődését maj-nulnunk most.

Az iparfejlesztés érdekében megindult küzdelem nehéz munkájából részt kell kérnie nemek és parasztnak, urnak és szolgának egyaránt, s ha így lesz: jó lesz, — és gróf Széchenyi István nem tévedett, amikor azt mondta, hogy: "Magyarország nem volt, hanem lesz!"

A léány egész lénye lázban ég. Extázisa mindinkább növekedett s mikor betegezte-hosszu beszédét, kimerülten, halk zokogással lehajotta szöke fejét a mester vállára... Az öreg mester megismogatta a finom selyem-hajat, gyengédn, alig hozzányúlva, mintha azt félne, hogy az érintésével valami nagy vérték követ el. Egy év alatt sikerült úgy-ahogy úrrá lenni kései szenvedély fölött. Ritkán foglalkozott a lánygal s az a mély benyomás, melyet rá gyakorolt, lassankint enyészni kezdett. De most, hogy a lázalom, melyet szerelme első hevében gyönyörrel álmódott, teljes-séden látszott s írénke itt van mellette és meg-részegíti hánjánk általával, ebülvői lényének bájjával és igaz szerelmével, melyet egy másik iránt érzi, — fölébred újra alvó érzelme s csak nagynehezen tudott uralkodni magán, hogy ne ölelje át a kedves gyermeket. A szó ajkára telt s elakarta mondani neki, hogy mennyire szeretle, minő nagy küzdelmet folytatott önmagá ellen, míg sikerült legyőznie oktalan érzelmét. De a mester vast-akaratu ember volt. Véré felpezsdült, szive megcsöszlallat, de jelleme mindig egy-és ugyanaz marad. Nem élt vissza helyzetével, nem akarta röpke percek múltó gyönyörűségéért megzavarni az ártatlan gyermek lelki nyugalmát. Azért csak annyit mondott neki: — Térj magához, gyermekem. Légy erős. Amiket mondtál, hogy dolgok azok, egész éle-tedre kibátók. Tanácsomat kérted, feleség ré. Röviden, mert itt nincs mi fölött habozni. Szeretsz, ám szeress! Ha ifjaid megérdemlé azt a nagy szerelmet, melyet ére rajongsz, ám mondj le a pályáról és kövesd őt, mint hú, szerető asszony, mert nincs nagyobb boldogság itt ezen a földön,

mint az igazi szerelem. Ez az egy, ami való, örök, dicso és változatlan. A többi minden mulandó. A föld összes kincsei, az emberek minden képzelt örömei nem érnek fel ezek az egygel; hidd el nekem, föl nem érnek vele. Öreg ember vagyok. A küzdelem és élet pályám idő előt meg-törték testemet. De lelkem az ifju maradt s tudom, értem is az, mikor a vér az ereken persegni kezd s vágyak jönnek, vágyak kelnek edes szemmellem, kéjes gyönyörökkel. Igen léány, tudom én azt, mást is, de mit ér, hacsak tudom, mikor már nem szabad szeretnem!

— Az öreg elragadta érzelme és csak tovább folytatta: — Amint mondtam, kövessd leányom. A művészet szép, dicso, de százsorza szebb ennél a valódi szerelem.

Az öreg mestert egészen megtörték lelki küzdelmei. A husz éves ifju szerelme derült nap-sugár, a hatvan éves emberé pusztító vihar. Amannak élető, boldogító út, ennek meg-rontja az idegét, lankasztja erejét.

Írénke távozása után a mester sokáig mo-zdulatlann állt egy helyen. Kimerülten érezte magát, mintha valami nagy munkát végzett volna. Néha megérintgatta a homlokát s rekedt a szeméi nedvvel. De nem sírt. Gyábjában az eszmék és gondatoak uralkodtak. Minek is jött el az a léány? Felzavarta testi, lelki nyugalmá-ból. Pedig neki nyugalomra van szüksége. S most, hogy eltávozott, félri kezdett. Félt, hogy az régi jelenet ismétlődik, mikor azt hitte, hogy megőrül. Közel volt hozzá. Ha az a lázalom tovább tart, elvesztette volna az esztét. Igen, ez bizonyos. Az álom már az örület előjele volt. De szeren-

Megjönnek a színészek.

Ami az elttikázt, kiszáradt anyaföldnek a csendes nyári eső, — az Alsólendva közönségé-nek a színház. Azok a bőhem így, mint a nyári eső a tikkadt földet, felvilványozták a hangulatot, kedélyt öntettek az elfáradt lelkükbe és életet, mozgalmat a levegőbe.

Közönségünk mindig rokonszenvben fogadta Thália hivatos papját és pappját, a kultúra jó-kedvű, pajkos-kedélyű harcosait s áldozatkész-ségben — szerény tehetőséghez képest — mindig kit magáért, ami által aztan elnyerte, hogy akár Szilágyi, akár mások szívesen keressék fel városunkat, hogy néhány héten át szórakoztassák a szórakozni kívánókat.

Különösen Szilágyi mindig megtalálták azt az utat, amelyen haladva, Alsólendva szívesen támogatta őket. Nagyszámú műtérő közönségük nem is csaldottó soha benne és viszont Szilá-gyiek sem panaszkodhatnak ráknak. Társlátukban sokszor találunk olyanokat, kik bizony bármely nagy színpadon is derécsken megállják a helyük-et, de ezzel szemben, igaz, előfordul a gyen-gébb elem is, kiknek szerényebb tehetőségét pó-tólta azonban az igyekeztük.

Abban az időben különben elmondott a tár-sulat minden egyes tagjáról a maguk véleményét, ezt megesszük a jövőben is. Annál is inkább, mert Szilágyi Dezső ezuttal teljesen ugyan sze-gényen társlatulat vonul be hozzánk, ugy, hogy a régiek közül csak a komikusoz lesz ismét szerencsén.

Jenőfy Jenő színházi titkár e héten Alsó-lelendvát járt, hogy meg a bérlet-gyűjtés előtt egyet-mást elintézzzen. Jelenleg Simon jász-na-k, immo Csáktóryné mennek és a pünkösdi után következő egyik napon, meg májusban kez-dik meg nálunk az előadások. A társlulat egy- — átlalunk ismert tagja — már előré is biztosítja ugy az anyagi, mint az erkölcsi sikert.

A társlatulat leszek: Nők: Zoltán Ilonka koloratur, Csera Irya szubrett, Rózahegyi Sári társalgási, Molnár Paula szubrett, Szapári Janka anya-komika, Szilágyi Bözsike naiva, Takácsné Rózi, Czenke Rózi, Püspöki Irén, Völgyi Terka. Fértek: Szilágyi Dezső jellemkomika, Jenőfy Jenő énekes komika, Kemény Lajos bartonista, Völgyi Rezső énekes, Tukorai Loránt kedélyes apa, Makkai Elemé komikus, Barabás József, Kulcsár János, Erőskövy Muki és Kallós József. Karmester: Takács Ágoston.

Színre kerülnek a következő udjomságok: Vig özevy, Szép Ilonka, Rab Mátás, Millárdos kisasszony, Tüske róza operettek; Harang, Az ördög, Asszony, Salome színművek; Berger Zsig, Lovag ur vitézkökö.

csésén megmenekült idejékorán. Csak visszaesés nem történék. S ez a mai látogatás egészen alkal-mas, hogy azt előmozdítsa.

Oly igazalmas delántart rég nem élt át. Nem is csoda, mikor egy léány, aki szeretünk titkosan, elő hozza s elmondja bizalmasan, hogy egy fiatal ember szert, akéig leakar mondani a fényes jövőjéről. S ő még megerősíti elhatározásá-ban. — Ó, a 60 éves férfi beszél egy tizenhét éves léánynek a szerelem magasztosságáról! S ő tanácsolja a tizené imádkozást, hogy kövess-e legyen boldog vele!

Ami most benne történik, az a kijózanodás processzusa. Egyik betegség utóbjai. A mai látogatás volt a szerencséje. A mai felindulás volt a nagy krízis s ő megmenekült.

A fal-óra kettőt ütött. Tanórája van, sietnie kell, hogy elne késsen. S ott fül a szive és a lelke, hogy írénke nem lesz ott! Nem fogja többé látni, nem fogja a nyugalmát sem zavarni.

Bélepet a lanterember. A növendékek csu-dálkodtak rajta, hogy milyen sápadt, milyen meg-rözt, szemei körül mely karikák voltak s az arc egészen beesett. Tővárvá, nézett körül, mintha kívánna valakit látni. Valakit, akiről azt tudtu, hogy nincs itt, nem jön el soha, soha.

Egyzseré lehányottat a feje, állkapcsa gör-csösen mozgott ide-oda, majd megmervedett. Mi baja van? A tanítványok összefutottak. Meghalt. Megölte az a hely, ahol írénke sokottótt ülni.

Zapletári Simon.

HIREK.

A nyulszőr-kalap.

— Szereznék! —

(Egik helybeli uriember érvényen a kövöldöz melet, egy gondolat, hogy is lesz egy komoly nyulszőr-kalapot vásárolni. E célból betér egyik üzletbe.)

Az ur: Jónapot! Kalapot akarok. Könnyű. A kereskedő: Tetszik nyulszőr-kalap? Az ur: Csakis. De valódi nyulszőr legyen. A kereskedő: Nálam csak valódi dolgok vannak. (Hoz kalapot.) Szabad a fejszámát? (Mér.) Ujje! Ötvenhárom. Ez is fejt?

Az ur: Tessék?

A kereskedő: (fodaad egy puha kalapot) Tessék. Valódi nyulszőr.

Az ur: (vizsgálja) De hiszen ide az van belevira, hogy magyárgyártmány!

A kereskedő: Az ugysem igaz. Ausztriában készült.

Az ur: Akkor hogy meri azt mondani, hogy valódi nyulszőr?

A kereskedő: Mert ez van olyan jó, mint egy valódi nyulszőr. És különben ötfőtértet nincs igazi nyulszőr.

Az ur: Ezzel magad azt akarná mondani, hogy ez a kalap öt forint. No hát ez disznóság! En voltam egy másik üzletben, ott azt mondták, hogy valódi nyulszőr adnak: került volna tíz forintba. És voltam még egy másik üzletben, ott nyolcra tartották a nyulszőrt. Tegnap egy valódi nyulszőrért három forintot kértek. És most magyárgyártmányt, egy kis rongyért öt forintot mér kérik! De téved öregem. En ezt a kalapot nem fogom megvenni. Nekem egy olyan kalap kell, amire rálehet ülni és amit zsebre lehet dugni. Tudja, új a mellény-zsebbe. Egy kalap, ami csak a fejre passzol, az semmi; én ülni akarok ezental a kalapomon. Ülni és erre csak egy valódi nyulszőr alkalmas. Van magának ilyen: igen vagy nem?

A kereskedő: (bizalmas hangon) Nem: sugok magának egy titkot. Magyarországon nincs is egyáltalán valódi nyulszőr-kalap.

Az ur: (észontalodva) Akkor nem kell kalap. (Kifejez indult) Hogy Magyarországon nincs is valódi nyulszőr!... És én azt hittem, hogy Magyarországon a valódi nyulszőrök hazája!

A kereskedő: (a boltajtóból kiszól) Uraság odveten ülni akar?

Az ur: (visszaforodul) Azt. Az üléshez feltétlenül ragaszkodom.

A kereskedő: Helyes! Akkor volna egy tanácsom.

Az ur: (kiváncsian) Nos?

A kereskedő: Csukassa be magát!

— **Esküvő.** Wittmann Mór győri iparos május hó 30-án d. u. 2 órakor esküszik örök hűséget Elefánt Málván kiasszonynak a helybeli úr templomban.

— **Sikeres vizsga.** Tüskés Dezső helybeli kir. járásbírójáról albiró, mint értesültünk, e héten Budapesten jelle sikerrel tette le az ügyvédi vizsgát. Gratulálunk!

— **A gyermek-Liga köréből.** Megirtuk annak idején, hogy a városunkban is megtörtött Gyermeknap és az ezzel kapcsolatos hangverseny 762 K. 41 feltöltéjével kezdett az emberséges célra. Eme összeget Füss F. Nándorné ur nő felkeltte a központa, hol a következő, hozzá intézett levelemben nyújtaják: „Nagyságos Asszony! Becses soraiban jelzett 762 korona 41 feltöltéjé gyermeknap jövedelem vételét köszönettel nyújtajtuk. Örömmel ragadjuk meg az alkalmat, hogy Nagyságodnak ezen kiválóan fényes eredmény elérésében kifejtett buszgot tevékenységéért és a Liga iránti tanúsított jóindulatáért hálás köszönetünket nyilvánítsunk. Engéde meg egyben, hogy arra kérjük, miszerint mindazoknak, kik nemis ügyünk érdekében közreműködni szivesek voltak, hálás köszönetünket tolmácsolni vessekkedjük. A kimutatott adatszókak adományukat külön-külön fogjuk nyújtani. Midőn végti Nagyságod szives partóságát a jövőben is kérjük, maradtunk kiváló tisztelettel: az Országos Gyermekvédő Liga.”

— **Járasköri tanítóügyés.** A zalamegyei általános tanítótestület zalaegerszegi járásköri május hó 15-én délelőtt 9 órakor Hosszafaluban közgyűlést tart. Tárgeorozat: 1. Csizsek Károly hűszárlati tanító utmutatása az okserői méhész-

kedésre. 2. Elnöki jelentés. 3. Szigethy Elvira zalaegerszegi kisedővönő értekezése a kised-nevelés céljáról, tekintettel az elemi iskolára. 4. Szudela János pakodi tanító értekezése az ifjúság erkölcsi életéről. 5. A „Tanító Szövetség”, előadó: Fazekas Lajos zalaegerszegi tanító. 6. A „Gazdagbetegek” előadó Horváth János zalaegerszegi tanító. 7. A jövő évi értekezés kiorsolása. 8. Az általános megyei tanítótestület központjának elhelyezésében vélemény-adás. 9. A jövő járásköri közgyűlés helyének kijelölése. 10. Segélyegyletről jelentés. 11. Pentári jelentés. 12. Folyó ügyek, indítványok.

— **Vizsgálat az alsóleendő gyilkosság ügyében.** Élenk emlékeztében lehet meg olvasnaink az a rémes gyilkosság, amely husvét hétfőjén történt a Krajcsics-féle helybeli korszmában. A vizsgálat ügyében pénteken reggel ideérkezett Szász László zalaegerszegi törvényszéki bíró s Petrik Gyula ügyész megbízott helyszíni szemlét tartotta a korszmában, ahol a gyilkosság történt. Tótt Pál, a gyilkos még szabadlában van.

— **A Dunántul iparosághoz.** Zsombor Géza, a soproni iparkamara elnöke ezt a felhívást intézte a Dunántul iparosághoz: „Szükséges, hogy ez országgyűlés iparosághoz meg a pécsi országos kongresszus előtt megbeszélje a helyzet és megállapítsa szervezeti kérdéseket a munkatársak. A soproni kamarakerület iparos-szervezet legközelebb tartja meg Nagykanizsán ez évi kongresszusát. Amidőn ezen Körleányról jelentést tesztek, felkérlem az érdekkörököt, hogy már most az ügygel foglalkozni sziveskedjen, egyben gondoskodjanak arról, hogy a fontos tanácsok minél tömegesebben legyenek látogatóva.”

— **A szolgabírósg új helyisége.** A szolgabírósi hivatal helyiséget változtatott. A Vasuti utcában leve Oriás-házból a fútcában unjon épült Ferency-féle házba helyezte át állomását. Ebből az alkalomból megismertjük ama gyakori óhajukat, hogy a ház kiválról a szolgabírósg címbeljáról látasson el. Így van ez mindenütt, ahol figyelemmel vannak az ügyfelek ügyesbaj dolgainak konyvitására.

— **Kiküldetés Koppenhágára.** Dánia fővárosában ez év május—június hónapjaiban a világ összes szaklapjai sajtóküldöttség rendeznek. A Magyar Újságkötők Országos Szövetsége legutóbb tartott választmányi ülésén megbízta Lenkei Zsigmondot, a Szövetség jegyzőjét a világiállattal tanulmányozásával. A tanulmányt eredményről Lenkei az Újságkötők Lapjában fog beszámolni.

— **Az utca nyelve.** Így, kisvárosban, ahol ritkán fordul elő szenzáció, kellemesebb szórakozás hiányában egyszerűen felesleg a közönség haditudósítónak és költ olyan rémhíreket, hogy a legkedveltebb harcolnak is ének meg minden kudarca után, eről a kisvárosi rossz szókészletük sokszor és mindannyiszor elpanaszokodnak, hogy milyen dúsant termeli városunk ezeket a álhir-kolportálókat. Azt kell hinned, hogy itt nincsen is egyéb dolga az embereknek, mint a semmiből valamit, a kicsiből nagyot és a nagyból borzalmasan óriási csinálni... Így történt az elmúlt héten is. Özv. Dr. Király Mórné urnó fútcái házában egyik földszinti szoba behaltajásos menyezteről néhány kis darab wallat hullt le. A vakolat nem bántott senkit s eltakarítása után nyoma sem lett volna az egész dolognak, ha... (És itt kezd szerepelni az utca nyelve.) Aház urnőjének néhány rosszakarója, fömogatóva a „szenzációk” kapva-kapó álhir-kolportálóktól, mint a szelvézet a hit, hogy bedült a ház teteje és kilátás van arra, hogy rövidesen összeomlik az egész épület. E hírről csakhamar megtelt az egész város, sőt a szemköztes közösek is és — elszörnyítőkedek az emberek. Nosza lett nagy látásfútt mindenhol és mindenütt. Egyszerre valóságos buszjáró-helyé változott az épület, emberek jöttek, emberek mentek, mert mindenki izgékzett megnézni a bedült (?) falat! (És — mindenki csalódott. Három kis darab vakolatot kívül semmit sem láttak... Misen természetesebb, mint-hogy a rosszakarók a „rémhírrel” jelentést is tetek a hatóságán, hol nem kisebb dologról, mint holi kikálottatás és a ház teljes lebontása íránt esdekeltek. De ez a szerény óhajuk nem teljesült és nem is fog teljesülni, bármennyire is szeretnék. A hatóság által kiküldött bizottság (a közszéki, helyszéki és előjárósg), meg a szakértő építész is alaposan megvizsgálta az épületet s kérdézősködésünkre kijelentették, hogy az abban való tartózkodás nemcsak hogy nem

veszélyes, sőt ilyen masszívban épített, szilárd alapon álló ház nincsen egész Alsóleendő. És nem-hogy kilakoltatták volna a lakosokat, de öka-maguk nyaklították meg a veszély kizárásáig felöl. Ma már az a kis baleset is helyre van igazítva: a régivárat behaltajás lezserítve, az épület újbol renoválva, így van a dűlletezőknek híresztelt ház — a szakértő nyelvez véleménye szerint — leg-alább is hét-hétszáz évvelde túlél bennünket a teljes erőben és egészségben... Ennyivel tartozunk az igazságnak azzal a rosszakarut híresztelésével szemben, mintha a házban való tartózkodás és lakásbérését egyértelmű volna a veszedelmek.

— **Orvosi körökben** már rég ismert tény, hogy a „Ferenc József keszervíz” valamennyi hasznó vizet, — tartós haszajó hatása és említes méltó kellemes ízénél fogva, — már kis adagban is tetemesen felülmúlja. Kérjünk határozottan „Ferenc József keszervíz.”

— **Piripócsnó vagynok?** A mult hét ügyek napján az utcai kanáliskot tiszogattak nekigyűrközött napzasmok. A szurok-színű trágyát kis kupacokba rakva kihuzogatták a gyalogjáró szélére. Az a sok rovásigaz most ott étkelenkedik, a buteszt és a hórt terjeszt, melyhez képest a kínai utcaegyek személtelének levegője valóságos mennyéi illat. Ha a közpözték előtti gyalogjárót tisztelik meg a trágyadombbal azok eltűrik, értjük; de hogy a magánlázok tulajdonok elűrik és nem emelek panaszt ellene, azt már sehogyssem értjük. Pedig de könnyen segithe az ilyen állapotokon a város! Csak egy kis figyelemmel kellene lennie a külső esztétikára. Mert hát elvégre talán mégsem volnánk egészen Piripócsnó!...

— **A részgeber pénz.** Lengyel József lendvakecskési gazdaember kedden éjfel nagyon ivott a helybeli Tüske-féle vendéglőben. Lgott, énekel, megitte ivott és megitte éneket, sőt többet ivott, mint énekel. A mi Lengyelnek tudni nem igen bírja a bort, tehát éjfel után már alaposan berugett. Azt sem tudta, hogy fia-e vagy leány. Másnap kijővőadva, meglépő és feltette kellemetlen észrevételre jött. Arra ugyanis, hogy a mulatozásból megmaradt 94 koronája hiányzik. Elvesztett-e, ellopják-e, azt nem tudja. Míg baját elpanaszolta a csendőrségen, ahol a nyomozást folytatni tették.

— **A szövetségesek.** E cim alatt még január hóban megirtuk, hogy a helybeli Deutsch-tele vendéglőben Dusbán János és Bohár Adám lendvალის emberek megtámadták Zelkó Józsefet. Ebben az ügyben csütörtökön volt Zalaegerszeg a főtárgyalás, melyen egy Dusbánt, mint Bohár felmentettek, amennyiben részésgűkkel védekeztek s csupán csak az ügyvédi költségekben marasztalták el őket.

— **Leégett malom.** Király Pál patesházi lakosnak a Murán levő vízi-malma e hó 21-én kigyulladt és leégett. A tűz-mondatanságból kelekeltett.

— **Nagy nyereemény** kis sorsjegyszámokak a legbiztosabban úgy érhető el, ha Bogdány S. fővárosi sorsjegybirtóra részvényszámságnál, Budapestre V. Károly körút 29. rendűk meg osztály-sorsjegyeket. E cégnél kaphatók kizárólag a nagyon kedvelt alacsony számok 1-től 300-ig. A születési éveket tartalmazó számok 1801-től az 1900 számig ugyancsak itt szerzethető meg. Siessünk, nehogy elkéssünk a rendelésel, mert e különleges számok rövidesen elfogyak.

— **A jeles fű.** Mult szünnapon megirtuk, hogy Gazdag Pál bántulati lakost éneket idején meglöpték. A megindult nyomozás kiderítette, hogy a lopást Gazdag nevelőja követte el s amennyiben károsult a jeles fű megbüntetését nem kívánta, csendőrségünk az eljárás ellene megszüntette.

— **Aki halva ébredt fel.** A tegnapi postával egy levelezőlapot kaptunk, amely a következő gyászversét adt: „Tessen kérem kiirni a zugszába, hogy Irván kössögeben nagy halál esett. Egy idevaló emőr, névszerént a Frits Jancsi ebéd után egésségben lefelelt a zugszába és újra ébredt föl, hogy — mögöt t. Hortelen.”

— **A szerelem sőtí verem...** Ez volt a nórája Rudas Ferenc cupi lakosnak. Ezt futja korá reggeltől késő estig s dehog hitte volna, hogy ennek a nóának az igazságtól ő maga lesz kénytelen tapasztalni legjobban. Feleséges ember lévén, mindazonáltal szerette a fiatal leányokat, de ákik meg-ezelenül is jobban szeretet, az nem a felesége volt, hanem Zsolhátr Peterné, aki nem

is vetette meg a feleséges Rudas érzéseit, bár jómagát is eskü köztötte a házastársához. A szerelmes pár viszonya csakhamar közszájon forgott a faluban, mert hát lányn hamar kápráztának a fiúok. Ugyanmilya, hogy eljött a hír Rudas Ferenc feleségének a fiúhoz is. Az asszony a hír hallatára nem ájtul el, jelenetet sem rögtönzött, csak elhatározta, hogy rátes a férjére. Egyik este aztán végre is hajotta a terjed. Ugy történt a dolog, hogy Rudas bejelentette a feleségének, hogy dolga lévén, eltávozik hazulról. Az asszony utána ment le látta, hogy betér Zsórahóhoz. Egy darabig mint ácsorgott az ajtó előtt, míg bent a szobában hangos csókálások közepette örvendettek egymásnak a szerelmesek. Rudasné, a megcsalt feleség gondolt egy nagyot, merészt és benyitotta az ajtót. Lelt erre kavarodás. A hitlenségén ért ferj dadogott, Zsórahón pedig rögtön zavar utána kiakarta tessékélni a féltékeny feleséget. De ez nem engedett a jogából, hanem nekifutott az urának s itelelni kezdte. Ezt meg Zsórahón nem nézhette tétlenül. Felkapott egy vizes kancsó, célozta vele és a másik percben Rudasné fejéhez lödította. Ezzel be is fejeződött volna a lovagias ügy, ha a megcsalt Rudasné jelenést nem tett volna az esztről a csendőrségen.

— **A helység-tábla.** Sztrelec közésben sokan vannak, kik sem irni, sem olvasni nem tudnak s kik ezáltal nagy ellenségei nemcsak a kulturának, hanem a betűnek is. Ezek közt tartozik bizonyára Horváth Márton is, ki egyik nap meglátta a község végén levő helység-táblát, megbökte a homlokát és így elmékedett: „Minek itt ez a felírás, mikor sem írn, sem te, sem ő nem bírja elolvasni?” Fogta magát tehát, leszakította a táblát s éppon mikor elakarta rejteni, akkor csiptek nyakon. Feljelentették.

Lopás. Kovács Miklós hosszafutai lakó kamrájából hetven virradóra ismeretlen tettesek 100 korona készpénzt emeltek. A csendőrség nyomozza a tetteseket.

„HUNGARIA“

hazai ernyőgyár részvénytársaság pécsi kiállítása.

Az országos pécsi kiállításon a helybeli „Hungaria” hazai ernyőgyár r-t is képviselteti magát és e kiállítási tárgyak f. hó 28-án a „Korona” szálloda nagytermében d. e. 9 óratól d. u. 6 óráig megtekinthető, melyre a nagyerdemi közönséget tisztelettel meghívja

AZ IGAZGATÓSÁG.

Lakás-kiadás. A Szent-János-utcában levő lakóházunkat,

mely áll: 4 szoba, egy konyha, egy kamra és egy pincéből, kerttel és gyümölcsösselel együtt 3, esetleg 6 évre bérebeadjuk. Értekezni lehet a helyszínen.

Wogrintsits Károlin és Nándor.

Fr. Kaiser-féle

Bregenz vorarlbergi köhöges elleni cukorkák,

kaphatók alulírott gyógyszerháiban. Ki ezen köhöges elleni cukorkákat figyelembe nem veszi, vétekez saját egészségé ellen. — Kaiser-féle

„Mell-Caramella“ cukorkák

fenyővel, oroszlán kipróblált és ajánlott szer a köhöges, hurut és gégerekedése ellen. 452 drb közönségbizonyítványokkal igazolja ezen szer hathatóságát ezen kítáló gyógyhatású cukorkáknak csomagja 20 fillér.

Kapható: Füss F. Nándor gyógyszerházában Alsólendván.

Ajánlható czégek Alsólendván.

(Elgizetünk ingyenes hirdetés-rovata.)

- WORTMAN BENŐ rófós és divatterkeskedő.
- FARAGÓ ISTVAN fodrász.
- HORVATH LAJOS fodrász. Illatszerek raktára.
- BÁDER HERMAN cipész.
- SCHWARZ KÁROLY borkereskedő.
- TÖRÖK SÁNDOR cipész és borkereskedő.
- ÁG ISTVAN vendéglős, Hosszafutai.
- MAYER ÖDÖN órás és ókszerész. Nagy raktár china-üzüst áruliban.
- WALTERSDORFER HENRIK mészáros és berkocsi-tulajdonos.
- BECK MIKSA sütődeje.
- POLLAK LAZÁR nagykereskedő.
- HEGEDICS ISTVAN eszmadia.
- FERENCZY JÓZSEF vendéglős.
- NEUBAUER ANDRÁS Korona vendéglős.
- BLAU SÁNDOR vasuti vendéglős.
- REVÉSZ SAMU központi káves.
- Özv. TUSKE FERENCZNYÉ vendéglős.
- MANDELBAUM MÓR rófós és divataru kereskedő.
- ARNSTEIN BENŐ fűszer-, festék-, csomog-, liszt-, vetemény-magvak, úgyesztien norinbergi-, üveg- és porcellán-kereskedése. — Deszka-, épületfa- és szénraktár.
- REICHENFELD SÁNDOR berkocsi-tulajdonos.
- Ildi Mautner-féle magvak FREYER LIPÓT kereskedésében kaphatók.
- WEISZ ZSIGMOND előrendű férfi-szabó.
- TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mész- és cement-raktára és cementárja készítése.
- BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.
- GAZDAG FERENCZ vendéglője a „Csipkéshez” Hosszafutalban.
- SCHWARZ ARNOLD teglgyáros.

606./1907. tkv.

Árverési hirdetmény kivonata.

Az alsólendvai kir. járásbíróság, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Alsólendvai Takarékpénztár végrehajtatók Engler Anna és férje, Török József végrehajtást szenvedők elleni 500 kor. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében az alsólendvai kir. bíróság területén levő: Alsólendva község határában fekvő 218. térszámú nem telettkönyvezett „ó-temető” nevezetű birtokrésznek a letenyei ut felőli temetői hátravonala és a most nevezett ut között elterülő hegyoldalon épült, Karabélyos Elek és Irványi Andor borpicéje közt s előbb ifju Augustzich György, most Zummermann János birtokában levő lakóház, szomszédjában fekvő s a fent nevezett Török József, kiskorú Török Amália, kk. Török Ferenc és kk. Török Erzsé végrehajtást szenvedők birtokát képező 316. népszerűségi ház- és udvarrésze becsüi alapján 1040 koronában ezenem megállapított kiállítási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlan

1907. évi május hó 9. napján d. e. 9 órakor

arárverésben végrehajti a szobájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiállítási áron alul is eladati fogtak.

Árverési szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% -át készpénzben vagy az 1811. LX. 42. §-ban jelzett ártólammal számított s az 1811. évi 3333. sz. a kelt I. M. rendelet 1. §-jével övadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni.

Alsólendván, 1907. évi január hó 29.

A kir. bíróság telettkönyvi hatósága.

Biró, kir. albiró.

Építetők figyelembe!

Van szerencsem a n. érd. közönség b. tudomására hozni, hogy mint

építész és építési vállalkozó

Alsólendván letelepdni szándékozom. Tanulmányaimat nagyobb fővárosi műépítészeknél szereztem, miért is elvállalok tervezés és költségvetések készítését, építések vezetését, szakfelügyeletének adását, valamint építési munkálatokat.

A n. é. közönség szíves pártfogását kéri

ASCHERL JÓZSEF építész Alsólendván, Kanizsai-utca.

163. 1907. végrh. szám.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1811. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezenem közhírré teszi, hogy az alsólendvai kir. járásbírósgának 1907. évi V. 194.1 szám végzése következtében Petrik Gyula ügyvéd által képviselt Horváth József javára Zvér Ferenc ellen 176 K 94 fillér s jár. erejéig 1907. márc. 8-án foganatosított kiellégítési végrehajtás utján le- és felfoglalt s 600 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: szarvasmarhák és sertések nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek az alsólendvai kir. járásbírósg 1907. évi V. 194.2 sz. végzése folytán 30 kor. tőkekövetelés és eddig összesen 32 kor. 98 filléren bíróság mar megállapított költségék erejéig Melincen, alperes házánál leendő megtartásra

1907. évi május 11. napjának d. u. 3 órája határidőül kitétjük érsárhoz a venni szándékozók ezenem oly megjegyzéssel hivataok meg, hogy az érintett ingóságok az 1811. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzzel mellett, a legutóbbi ígérőknek, szükség esetén becsárón alul is el fogtak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felfoglalták és azokra kiellégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1811. évi LX. t.-c. 102. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Alsólendván 1907. április hó 25.

Andraosec Lénárd kir. bir. végrehajtó.

Különös figyelembe!

A rendkívül kedvelt alacsony számok

1 számtól 300 számig

kizárólag a mi gyűjtődénkben kaphatók. Ügyancsak a szűletési éveket tartalmazó számok

1801 számtól 1900 számig.

A fenti számok rendkívül nagy keresletnek örvendenek, ennél fogva kérjük mielőbbi becses megrendelését.

Bogdány S. fővárosi sorsjegyiroda részv.-társ.

Budapest, IV., Károly-körút 20. Telefon 88-16.

Az I. osztályú sorsjegyek árai: Nyolcad sorsjegy K. 1.50. Negyed sorsjegy K. 3.-. Fél sorsjegy K. 6.-. Egész sorsjegy K. 12.- Postai szétküldés utánvevél, vagy a pénz előzetes beküldése után.